

הקדמת המחבר

א [הנה עומדים אנהנו ער"ה דשנת התשס"ז הבעל"ט וכבר הבאנו במ"א (עיין בהק' ספר ים החכמה תשס"ז) לדברי הזוה"ק (וירא קי"ט ע"א): רבי שמעון פתח ואמר (ויקרא כ"ו) וזכרתי את בריתי יעקוב, יעקוב בוא"ו אמאי, וכו'. וכבר הרחבנו דברינו (שם) על פי דברי הזוה"ק, הדורש מקרא זה על גלות ישראל, דבשעה שיהיו נפקדים מהגלות, יהיו נפקדים בסוד הוא"ו שהוא אלף השישי, דע"כ כתוב יעקוב עם וא"ו. וזה זמן הפקידה ימשך שש שנים ומחצה, היינו עד שנת שישים ושש, ואז יתגלה מלך המשיח בארץ הגליל (והוא בחי' משיח בן יוסף, ועיי"ש במה שכתבנו בזאת), ושלחובא דאשא אוכמא תהיה תלויה ברקיע שישים ימים, ומלחמות יתעוררו בעולם על צד צפון, ועל אותו הזמן כתוב ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע (ע"כ תמצית לשון הזוה"ק שם).

והנה כבר ביארנו (שם) עפ"י דברי בעל הסולם על הזוהר הנ"ל, כי משנת ס"ז ומחצה מתגלה בחי' האור של משיח בן יוסף, שהוא בחי' אור החכמה, וזכרנו שם כי בכל פעם אשר מתעורר אורו של משיח בן יוסף ישנה סכנה מאש, וכמו שאמר הזוהר הנ"ל דשלחובא דאשא אוכמא, תהא תלויה ברקיע וכו', ומלחמות יתעוררו ובעולם לסמר צפון, היינו שצריכים להיזהר ולהישמר שאש הייחודים והדבקות אשר היא עבודת משיח בן יוסף (שצריך לעסוק בה ביתר שאת בזמן זה) לא תתהפך לאש בבחי' דינים בבחי' אשא אוכמא ח"ו, וכל המלחמות הנזכרות בזוהר יתהפכו לבחי' מלחמתה של תורה בבחי' שלהבת אש קודש דאורייתא. עוד מובא שם בזוה"ק כי משנת שביעים ושלוש עד שנת המאה תתעורר עוד בחי' בעולם, אשר עתידים בני ישמעאל יחד עם כל עמי העולם לבוא על ירושלים למלחמה, ועל דא כתיב (תהלים ב'): יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחידו על ה' ועל משיחו וכתוב יושב בשמים ישחק, ה' ילעג למו (עיין שם בדברינו באריכות).

ב [והנה ראשית דבר לפני שנכנס לעובי הקורה נקדים ונודיע כי אין עסקינו לברר ולדעת מתי יהא זמן ביאת משיח צדקינו, ומי שעושה כן הוא בכלל מחשבי הקיצין אשר תיפח רוחן כמובא בגמ' (סנהדרין צ"ז ע"ב), וראה לדברי רבינו ז"ל (חיי מוהר"ן תקכ"ז), דפירש שיחתו בענין זה, שישנם כמה גדולים שמחשבין

קיצין ואמרים שראוי שיבוא משיח באותו הקץ שהם אומרים ורבינו ז"ל לא היה מסכים על זה כלל ואמר, שבכל זמן שאומרים איזה קץ, אז בודאי לא יבוא משיח בשום אופן באותו הקץ שהם אומרים. וכבר מבואר בזוהר הק' (זוה"ח בראשית דף י"ב ע"א) שמקלל מאוד כל המחשבי קיצין, כי אין דוד בא אלא בהיסח הדעת (סנהדרין צ"ז ע"א) וכו', רק בוא יבוא לא יאחר במהרה בימינו בהיסח הדעת לגמרי, היינו שלא יחשבו כלל על אותו הקץ שיבוא, ופתאום יבוא במהרה בימינו, אמר, ע"כ. וכל עסקינו בכאן הוא לעורר עצמנו לעבודת השי"ת כראוי, דבכל מה שגילו הספרים הקדושים בענין זמני הקץ, הענין הוא דאותם הזמנים שדיברו וביארו בהם הינם בבחי' זמנים המסוגלים, וישנם מיני עבודות ובחינות השייכות לאותם הזמנים, ואלו הבחי' המתעוררות מסוגלות להביא המשיח, ובתנאי שנשמע לעצות הצדיקים האמיתיים המגלים לנו בכל עת הנקודה והבחינה השייכת לתיקוני השכינה בעת ההיא. וכמו שכתב בזאת הרמב"ם ז"ל (פי"ב מהלכות מלכים), וז"ל: וכן כל כיוצא באלו הדברים בענין המשיח הם משלים, ובימות המלך המשיח יודע לכל לאיזה דבר היה משל, ומה ענין רמזו בהן וכו', וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם איך יהו עד שיהיו, עכ"ל.

ג] ונביא כאן לדברי הרמ"ק זי"ע בספרו אור יקר על הזוה"ק (הנ"ל, פר' וירא קי"ט ע"א), דכתב וז"ל: ענין פקידה וזכירה הנזכר בשמועה זו, הוא פקידה מהמלכות והוא סוד גילוי משיח בן יוסף שהוא מצד המלכות, וזכירה מתפארת והוא סוד משיח בן דוד שהוא מצד התפארת, שהם תרי משיחי, חד נוקבא דשלמא ביה מותא, וחד דכורא דלא שלמא ביה מותא, ובין זה לזה ששה שנים ומחצה וכו', ופקידה בוא"ו, דהיינו שתין שנין וכו', ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שהוא חצי הוא"ו הראשונה העליונה לזכר, כי י"ג הוא חציו הראשון לתפארת, וחציו השני למלכות, ועולה ממטה למעלה, לכך הפקידה בששים כנגד עבורא דדשא, ושש ופלגא כנגד חצי הוא"ו במלואה, ומההוא זמנא מתחלת הפקידה דהיינו מחצי וא"ו השני, עד דיהא לה זכירה מחצי וא"ו הראשון שית שנין ופלגא, בענין שהפקידה היא חצי הוא"ו ונמשכת שש שנים ופלגא, ותחלת הפקידה בששים שנה, נמצא הכל בזכירה ופקידה שבעין ותלת, וכבר פירשתי שמשיח בן יוסף הוא מצד הפקידה, ומשיח בן דוד מצד הזכירה, ולזה בשתיין ושית ופלגא שהוא סוף הפקידה ותחלת הזכירה יתגלי מלכתא משיחא דהיינו בן דוד. (וכאן מבאר הרמ"ק לדברי הזוה"ק הנ"ל דבשישים ושש יתגלה מלך המשיח בארעא דגליל וכו'): בארעא דגליל: מפני שהוא רמז לה' עליונה גליל העליון, ושם היה החורבן ראשונה לכך יקום בראשונה. וחד כוכבא, היינו דרך כוכב מיעקב ימצא מן המזרח מדת יעקב, ויבלע שבעה ככביא מסטר צפון, הם שבעה אומות שבעה שרים מן הצפון דהיינו שהם שרים שמאליים כנודע. ושלהובא דאשא אוכמא: מורה על המלכות בדיניה שהיא תלויה

מהתפארת, דהיינו תהא תלי ברקיעא שתין יומין נגד ששה ספירות כלולות מעשר שבתפארת בדפירשתי. וקרבין יתערוך בעלמא לסטר צפון, דהיינו מלחמות לצד השמאליים מהם ובהם יסכסכם הב"ה. ויזדמנון כולו עממא, שיעשו עצת שלום ביניהם, ויתפכו לישראל להשמיד מפני שהקימו להם מלכות (א), ותהיה עת צרה ליעקב, אמנם לא יבואו לשבר אלא וממנה יושע וכו', כל מלכי עממא יתנכשון לגו קרתא דרומי: בעצה הנזכרת על כל ישראל, ויבערם הב"ה מן העולם שם, ושאר המלכים הקרואים ולא הגיעו שם יחזרו, ולא להלחם על ישראל שראו הנס, ולכך יעשו מלחמות אחרות מהם ובהם, וימשך הזמן בקבוץ גלויות ישראל כ"ז שנים עד תשלום ע"ג לק, כדין וא"ו יתחבר לה"א שעלתה אות וא"ו מששים ל"ג דהיינו מלואה, והגיע לע"ג שהם שבע מדות וג' ראשונות, קצה כל ספירה וספירה לבד דהיינו ג' מלכות שבכל אחד משלש ראשונות, וצריך שיתעכב הענין עד תשלום המאה שיתגלו כל שלש ראשונות, והם עשר כלולות מעשר, ואז הוא זמן הזיווג העליון, ויתחבר וא"ו בה"א, ולכך כל העמים יכירו מעלת ישראל, ואז יהיה סוד גוג מגוג, וראש להם יהיה מלך ישמעאל לעשות נקמת הגוים קודם יחוד עליון ועדין לפי זה לא נתגלה המקדש לישראל, שלא יתגלה בנין ירושלים עד קבוץ גלויות, וענין זה כאן בקצרה ולזה לא דבר בתחיית המתים, ולא מה שיהיה בין זה לזה, ובמקום אחר אאריך, עכ"ל.

והנה העולה מדבריו הוא שבחי' הגילוי דמשיח בן יוסף הוא משנת הסמ"ך עד ס"ו ומחצה, והוא בחי' מחצית הוא"ו אשר הוא כמנין י"ג שנים, היינו שש שנים ומחצה (ב), ומשנת ס"ו ומחצה עד שנת ע"ג מתגלה האור דבחי' משיח בן דוד (והוא ענין הזכירה הנ"ל) (ג). והנה בעל הסולם על הזוה"ק הנ"ל פירש באופן

א. והוא כדאיתא בהקדמת הסה"ק ויואל משה עפ"י הגמ' (סנהדרין צ"ח ע"א), דאין בן דוד בא עד שתכלה מלכות הזלה מישראל, וכתב שם שהכוונה היא על מלכות הערב רב שהקימו להם באיסור, ואין בן דוד בא עד שתבטל זו המלכות דערב רב ששולטים בא"י, והשי"ת יעזור שבאמת תבטל מהרה מלכותם, באופן שלא יהיה שום נזק לכל אשר שם ישראל נקרא עליו, ותבטל ע"י מלך המשיח שיתגלה במהרה דידן, וכמו שפסק שם רבינו בעל הויואל משה בעצמו, דעיקר הביטול דמלכות הזלו הוא ע"י משיח בעצמו תיכף ומיד.

ב. והוא ענין הפקידה כנ"ל, שהוא בחי' המדרגה הא' שבגילוי, דכל גילוי והארה מתגלה בשתיים, בקטנות ובגדלות, ופקידה היא בחי' הקטנות בחי' ו"ק וזכירה היא בחי' הגדלות בחי' הג"ר.

ג. הנה לא מצאנו מפורש בזהר ובמפרשיו כי שנת הסמ"ך הינה במאה השמינית דבאלף השישי, אמנם עיין בספר הגיונות דברי חכמים (סימן פ') דכתב בשם רבו הנאון המקובל ר'...

אחר (עיי"ש בסימן תע"ז תע"ח), דמשנת ס"ו עד ע"ג הוא בחי' משיח בן יוסף (ולא בחי' מב"ד כדפירש הרמ"ק וכו"ל), אמנם אלו ואלו דא"ה ונבאר הענין לעומקו בהמשך בעז"ה.

ד] ונקדים כאן כמה יסודות להבנת הענין: דהנה ימות החול הם בסוד מב"י, ובחי' מב"ד אז היא בסוד הארה בלבד, בסוד לאה (בבחי' שאינה פר' גמור), ואילו שבת קודש היא בחי' מב"ד, ובחי' שבת מתחלקת למדרגות חיה ויחידה, וחיה היא מדרגת מוסף שבת, וחיה היא מדרגת מנחה של שבת, והנה זה היחוד הנעשה במנחה של שבת מתגלה בשלמותו בעיקר ביו"ט דשבועות. (ד)

והנה נודע שעיקר בחי' משיח בן דוד הוא בחי' הכתר, ועיקר בחי' מב"י היא בחי' החכמה, ובשב"ק אשר הוא זמן ממשלתו של מב"ד, מתאחדים שני הפרצופים רחל (דהיא בחי' מב"י) ולאה (דהיא בחי' מב"ד), לפרצוף אחד, והכל נקרא בחינת מב"ד. ואפילו מדרגת החיה שעיקרה הוא מב"י, נקראת על שם מב"ד כיון שלא מתאחדת עם רחל ולכן נקראת גם החיה מב"ד (ועיקר הבחי' של מב"ד היא היחידה). וממילא עיקר זמן ממשלתו של מב"י הוא בימות החול, שהם בחי' הבינה, ולפיכך מב"י (שהוא בחי' רחל) הוא הלוחם מלחמות ה' בסוד 'חזקת משיח' (כמובא בסוף הל' מלכים להרמב"ם), בסוד מלחמה בדרכי נועם, שנעשית ע"י אור הייחודים והדבקות.

אבל בשב"ק שרחל ולאה נעשים לפר' אחד כנ"ל, שהוא בסוד החכמה בסוד מב"י, ואעפ"כ נקרא דוד, וזה הסוד שבחי' לאה נתאחד בבחי' רחל

שמעון מזליכובא זי"ע, דבשנת ת"ש התחילו להיגלות נז"ן שערי בינה. ואפשר עוד לבאר בזאת, שהרי בחי' משיח בן יוסף היא בחי' רחל דחול שהיא בחי' רחל המקבלת המוחין מבחי' הנשמה, ומאיר בה אור החכמה ולפיכך דייקא בשנת ת"ש שהיא תחילת המאה השמינית, מתחיל להאיר האור דנשמה שהיא בחי' הבינה – הספירה השמינית.

ד. ובאמת גם בשב"ק מתגלה זה היחוד, אמנם הוא שלא על ידינו, דאין נעשה יחוד בבחי' היחידה בתפילת מנחה שאז הו"א נמצא במקום אריך והנוק' במקום אבא, ולפיכך נגמר היחוד שלא על ידינו, שהרי על ידינו מתעלה הו"א רק עד מקום הדיקנא דאריך, ובשבועות ובתפילת מנחה דשבת נכללים זי"ן באצילות בכל מדרגת היחידה שלא על ידינו כנ"ל (ועיין בנהר שלום בדף ח ע"ג) ואכמ"ל.

הנה דויד מלא ביו"ד מרמז על הגאולה העתידה כידוע (עיין בריש ספר קרניים, ועיין בספר י' מאמרות – מאמר המידות המידה הג' ובספר השל"ה הק' ווי עמודים ר"ז ובספר תמונת האותיות להגרמ"מ משקלוב דף רפ"א ובספר מגלה עמוקות פר' דברים).

ונתגלה סוד היו"ד בדוד ונעשה דויד (ה), והוא בסוד היו"ד דיוסף שנכלל בדוד, והענין הוא, כי הנה משיח הוא הגואל, וגואל עולה בגימ' מ"ם וזה המ"ם יוצא מן הפסוק (ישעיה ט'): לסרבה (למרבה) המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל מלכותו. וזו המ"ם סתומה שבפסוק נעשית ע"י אות דל"ת כפולה, שהיא בסוד שני צירים ושתי דלתות, ואלו השני צירים הם שני יודי"ן שמהם יוצאין הדלתות שהם הווין, וזו המ"ם סתומה היא בחי' הדלתות דיסוד דנוק' שנסגרו, בסוד מ' יום דיצירת הולד (עיין ספר טעמי המצוות פר' כי תצא, ועיין ספר הליקוטים מלכים א' א', ועיין בע"ח שער ל"ה פ"ג). והנה אלו הדלתות נפתחות ע"י האות וא"ו שנכנס בתוך המ"ם וחותכו באכסונו בסוד שני דלתי"ם, בסוד דוד מלך ישראל חי וקיים (וכמובא סוד זה בספר מצת שימורים למהרנ"ש).

וכשנפתחות הדלתות אזי מתגלה האור בבחי' דוד בסוד דל"ת וא"ו דל"ת היינו שתי דלתות והוא"ו שבנתיים, והנה אלו הדלתות עומדות על הצירים שהם בסוד האות יו"ד כנ"ל, וזו היו"ד (שהיא שורש להדל"ת והיא כביכול טפלה אליה, היא היא זו שמעמידה להדל"ת על צירה בסוד דויד – מלא ביו"ד) היא בבחי' יוסף.

וזה שגילה רבינו ז"ל בלקו"מ (תורה מ"ט) דהמלכות נקראת דל"ת מלשון דלה ועניה וע"י שממשיך לה בחי' יו"ד נתקנת ונעשית בחי' ה"א, וזה בחי' השיר שיתער לעתיד, והוא שיר פשוט, כפול, משולש, מרובע והם יו"ד מיני נגינה, בבחי' ה"א שהיא דל"ת עם יו"ד. דל"ת זה בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע, יו"ד זה בחי' עשרה מיני נגינה (עיי"ש).

ה. וזהו שמשיח בן יוסף מכוון כנגד כלי הכתר דנוק' כנ"ל, ומשיח בן דוד הוא בבחי' ה"ט כלים הנותרים דנוק', והנה מב"י הוא בבחי' הנפש של משיח, ומב"ד כולל בחי' רוח נשמה חיה ויחידה, וכמו שמבואר בספר נהר שלום דף ל"ג ע"ב דבחי' רחל היא נפש (היינו מב"י), ובחי' לאה (היינו מב"ד) משלימה להנרנח"י. הנה בחי' אלו נתבארו אצלינו בכ"מ ובפרט בספר זה במאמר תיקון הנוק' ובמאמר פנימיות ההלכה בכמה מקומות ובפרט בסימן כ"ז, עיי"ש.

ו. וכמו שראינו שנתקיימו דברי הזוה"ק הנ"ל דבסוף שנת ס"ו, שישים יום קודם כלות השנה בגילוי (דהשנה מתחלת בבחי' העלם ב"ז באלול כמבואר בספר נהר שלום דף ל"ז ע"ג, ובגילוי היא מתחלת בראש השנה), היתה גזירה מצד בחי' רחל דימות החול שהיא בחי' יוסף, אלא שב"ה תפילה עושה מחצה, והצדיקים המתקין אותה גזירה על חצי הזמן (ונרצחו קנ"ו אנשים ר"ל, בסוד הגימ' יוסף).

ה] והענין, כי בימות החול שהם בבחי' מדרגת הנשמה – בינה, אזי המלכות היא בבחי' דל"ת, שהיא דלה ועניה והיא יורדת בכל לילה מעולם האצילות לעולם הבריאה, ובשבת קודש מקבלת המלכות לבחי' היו"ד, שהיא בסוד החכמה בסוד יוסף (והיינו בבחי' מב"י שהוא בסוד יוסף דוד, וכמו שנתבאר דשבת הוא בבחי' דוד הכוללת לשתי הבחי' יוסף ודוד). וזו הבחי' מתגלה במוסף דשבת, בחי' אור החכמה שהכל הוא אלוקות, בסוד האור הפשוט שמתגלה ע"י הדעת דיחודא עילאה, בסוד השיר שיתער לעתיד. ומב"י מגלה זה האור ע"י שנמשכת בחי' היו"ד שהיא בסוד עשרה מיני נגינה לתוך הדל"ת, וע"י זה מתהפך לבחי' דל"ת של דויד (מלא ביו"ד) בסוד שיר פשוט כפול משולש מרובע, והדל"ת מתעלה מבחי' דלה ועניה ועולה לבחי' יחידה, וע"י זה נשלמת בחי' יוסף ומתאחדת עם בחי' דוד, בסוד יוסף דוד בבחי' דל"ת עם יו"ד שנעשית ה"א כנ"ל.

וזה טעם למה שולחת הכלה להחתן טלית, בסוד שהצדיק מקבל גבורתו על ידי ישראל (כמו שכתב שם רבינו ז"ל), כי הצדיק הוא בחי' מב"י בחי' יו"ד, והוא מגלה השכל שהכל הוא אלוקות בבחי' היו"ד מיני נגינה כנ"ל, וע"י שהצדיק מגלה לבני ישראל סוד היו"ד – חכמה, שהוא סוד הייחוד, הם זוכים ומשיגים הסוד דמב"ד שהוא בחי' היחידה, בחי' הכתר, בבחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע, בחי' דל"ת עם יו"ד, וזה הצדיק הוא בסוד החתן בסוד מב"י שנותן הטבעת קידושין שהיא בסוד היו"ד, וממשיך בחי' החיה – חכמה, וכלל ישראל הם בסוד הכלה ששולחת הטלית ממשיכים בחי' היחידה – היינו הכתר, וע"י זה נעשה הניגון שלעתיד שהוא בסוד דל"ת עם יו"ד, דל"ת זה בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע. יו"ד זה בחי' עשרה מיני נגינה. (ז)

ז. ושמעתי בשם הרה"צ החסיד הרב גדליה קעניג זצ"ל, שזהו סוד הפסוק (משלי ל"א): לא תירא לביתה משל"ג, כי כל ביתב לבוש שנים. דאל תיקרי שנים אלא שניים דנתגלו בעולם שני צדיקים, ר' ישראל בעש"ט זי"ע ומוהר"ן זי"ע, שעל ידי תורתם אפשר להשלים זה התיקון והגילוי של ר' האריז"ל דע"י תורתם אפשר לקשר הנגלה עם הנסתר. וע"י שנקשר בחינות הנגלה עם הנסתר ונעלה כל בחי' הנגלה להנסתר תתעלה ותיכלל בחי' ביי"ע לאצילות, שמקרא משנה וגמ' הם בבי"ע וקבלה היא באצילות (וכמבואר בכוונת חק לישראל לר' האריז"ל וכמבואר בספר נהר שלום דף מ"ז ע"ג), והוא כדוגמת הבחי' דבמנחה של שבת שעולים ביי"ע לאצילות, שעולם הבריאה נמצא ביסשו"ת דאצילות, ויצירה בז"א דאצילות ועשיה בנוק' דאצילות (עיין בחסדי דוד סימן ע"ו ורחובות הנהר דף ח' ע"ג), שזהו התכלית האמיתי להעלות הבי"ע לאצילות, שזהו בעצמו בחי' עבודת הייחודים, בבחי' היחידה בסוד

והנה קודם הבריאה היה הכל בבחי' אור אין סוף, וכל תכלית הבריאה היא לחזור לבחי' אא"ס (עיין דף י"א ע"א), וזהו עבודתו של הצדיק להחזיר זה הייחוד שהוא בבחי' יו"ד מיני נגינה – השיר שיתער לעתיד, אבל אם כן, מה הועילו חכמים בתקנתם, כי מהי תכלית הבריאה, שהרי קודם כבר היה הכל בבחי' אא"ס. אלא הענין הוא כמו שביאר רבינו ז"ל (לקו"מ ח"ב ב') שהתכלית היא שיתגלה האחדות הפשוט מתוך פעולות המשתנות דייקא, היינו דאע"פ שחזור האור למה שהיה בבחי' אור אין סוף, עם כל זאת מתגלה החידוש שהפרוד אינו סותר להיחוד, וזה האור הוא בסוד מטי ולא מטי (עיין לקו"מ כ"ד: שיש אור שהוא למעלה מנפשין ורוחין ונשמתין, והוא אור אין סוף, ואף על פי שאין השכל משיג אותו, אף על פי כן רדיפה דמחשבה למרדף אבתרה, ועל ידי הרדיפה, אז השכל משיג אותו, בבחי' מטי ולא מטי), היינו שבחי' הפירוד אינו סותר לעמקות היחוד, וזה בחי' הקישוט שמתגלה לעתיד לבוא, שמגלה מעלת היחוד ביתר שאת, בסוד שיר פשוט כפול משולש מרובע, בסוד הקול המשקה את הגן (עיין לקו"מ ח"ב ח'), שהוא בחי' הקול המוכיח את ישראל, וזה הקול הוא מוסיף ונותן בהם ריח טוב בסוד הכתוב (ישעיה נ"ח) הרם כשפר קולך והגד לעמי פשעם וכו', כשפר דייקא, שהוא בחי' קול הניגון של השיר שיתער לעתיד, בחי' פ'שום, כ'פול, ש'לש ר'בוע – ראשי תיבות כשפר בסוד שעוונות מתהפכים לזכויות ע"י התוכחה של הצדיק בסוד הכתוב (שיר השירים א'): נרדי נתן ריחו הנאמר על מעשה העגל, כי ע"י הקול המוכיח של הצדיק נתווסף בהם ריח טוב בסוד הקישוט הנ"ל, בסוד גילוי האחדות הפשוט מתוך פעולות המשתנות.

וזה שכתב בספר תורת חכם (דף ק"ג ע"ד) בענין שם ההוי"ה בריבוע (י' י"ה יה"ו יהו"ה – שהוא בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע כמובא – תקו"ז דף ג' ע"א): כי היו"ד הוא סוד האצילות שהוא אחד לבד, והיו"ד ה"א הוא בבריאה ויה"ו, הוא ביצירה וההוי"ה שלימה הוא בעשיה ששם כל ד' עולמות ועבי"ע. וביאר שם התו"ח שהוא בסוד מ"ש, אינו דומה רבים העושים את המצוה ליחיד שעושה, דככל שיוורדים מטה מתגלה האור ביותר בבחי' שם הוי"ה המלא המתגלה בעולם העשיה דייקא, ועיקר היחוד מתגלה בבחי' יתרון האור הבא מן החשך, וכמה שיש יותר בחי' חושך המתבטל להאור נעשה ע"י זה יותר התגלות אלוקות. ולכן קודם מתגלה האור בבחי' יו"ד בסוד יוסף בסוד מוסף שבת, ואח"כ מתגלה האור דבחי' הדל"ת

הכתר. ושני הצדיקים הנ"ל הם בחי' חיה יחידה, בסוד דל"ת בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע, עם יו"ד – בחי' עשרה מיני נגינה.

דרו"ד בסוד שיר כפול משולש מרובע, בסוד הקישוט שהעוונות מתהפכין לזכויות כנ"ל.

[ו] וזה סוד הג' זמנים המבוארים בזוה"ק הנ"ל, כי יש בחי' תורה של יוסף ויש בחי' תורה של רבי עקיבא, ור"ע היה בבחי' נשמת יששכר כמובא (שער הגלגולים הקדמה ל"ג), והנה יששכר שייך ליהודה שהוא בסוד משיח בן דוד, ואעפ"כ יששכר הוא בחי' תורה כמו שדרשו רבותינו ז"ל (ב"ר ויחי צ"ט), וזו התורה היא בחי' יוסף דדוד, ולפיכך איתא שר"ע הוא בחי' יוסף (ספר הליקוטים וישב), היינו בחי' יוסף דדוד (ויהודה הוא בחי' מב"ד ור"ע בסוד מב"ד דמב"ד ויוסף בסוד מב"ד ממשי). ואלו הבחינות הן בסוד ג' הזמנים הנ"ל, דבימות החול מתגלה בחי' יוסף בסוד רחל הקטנה, ורחל של בחי' מוסף שבת היא בחי' יוסף דדוד בחי' ר"ע כנ"ל, ובחי' מנחה של שבת ויו"ט הם בחי' דוד.

וזהו שאומר הזוה"ק הנ"ל, דמשנת סמ"ך עד ס"ו ומחצה הוא גילוי דבחי' משיח בן יוסף, בחי' רחל הקטנה דימות החול, היינו העבודה בבחי' לימוד נגלות הקבלה (וכדחזינן דבאמת נתרבה בעולם לימוד הקבלה בשנים אלו ביותר והוא מענין הפקידה וכנ"ל), ומשנת הס"ו ומחצה עד שנת הע"ג מתחלת העבודה החדשה דבחי' יוסף דדוד (והרמ"ק קורא אותה הבחי' דוד ובעל הסולם קורא בחי' יוסף, ובאמת שניהם צדקו יחדיו כי היא בחי' יוסף דדוד אלא שהרמ"ק דיבר בכללות ובעל הסולם דיבר בפרטות, וכנ"ל) ואח"כ משנת הע"ג והלאה הוא בחי' דוד ממש.

והנה סוד הנ"ל של יוסף דדוד בבחי' מוסף שבת, הוא בסוד היחוד דשתי הבחינות שהם לאה (בחי' תפילה) ורחל (בחי' תורה) מתאחדים, והכל נעשה בבחי' פיצוץ רחל הגדולה, וע"י זה כלל ישראל משיגים סוד היחוד עד שגם התפילות נעשות בבחי' יחודים ודבקות, וכן התורה נעשית בסוד דבקות ויחוד וביטול הגמור בסוד החכמה, בבחי' יוסף.

וכאשר כונסים בסוד העבודה הזו אזי מתבטלים כל המלחמות, דכל ענין המלחמות הוא בסוד יוסף של ימות החול, וכעת מתחלת התקופה בבחי' יוסף דדוד כנ"ל, ואם ממשיכים האור הזה עד למטה ע"י עבודת הדבקות והיחודים לא נצטרך ח"ו שיהיו מלחמות, דכשמאיר האור של דוד נמתק ענין המלחמות (ענין בלקוטהגר"א בפרוש"א ייזיקת בעלסוף מדסוכה), ואעפ"כ צריכין לדעת שישוב העבודה, דכיון שהיא עדיין בחי' יוסף, ישנו עדיין בחי' קטרוג בסוד המלחמות וכמבואר בדברי הרמ"ק הנ"ל, אמנם מ"מ כיוון שהוא בחי' יוסף דדוד אזי אפשר בנקל ע"י אלו העבודות להמשיך האור דבחי' דוד שהוא האור של שב"ק שבת מנוחה שלא יהיו שום מלחמות ח"ו.

וכאמור, כל זה אינו שייך להתגלות משיח בפועל, דלית מחשבה תפיסה ביה כלל בבחי' ליבא לפומא לא גליא, רק מה שנוגע לעבודת השי"ת בפועל וכנ"ל, ולמעשה יתגלה מלך המשיח כשיעלה ברצונו ית' לגלותו ואין איתנו יודע מתי.

[ז] **איתא** בספר עמק המלך (שער ה' פרק נ"ה) דאילו היה האר"י הקדוש חי עוד שתי שנים משנת של"ב עד לתחילת שנת של"ה, היה מבאר כל תורת הנגלה עפ"י הסוד והיה מביא למשיח צדקינו, והוא בסוד הפסוק (דניאל י"ב): אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלוש מאות שלשים וחמישה (עיי"ש). והנה לא זכינו בעוה"ר לזאת ונפלה עלינו עבודת היום להשלימה ולקשר הנגלה גם יחד.

והנה איתא בע"ח (רף י"ז ע"א): בעקבא משיחא היא א"ק חוצפא יסגא ואח"כ יעמדו רגליו על הר הזיתים דכתיב ועמדו רגליו וגו' וישתלם קומתו ועליו נאמר (ישעיה נ"ב): הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. ישכיל מעשיה בסוד ונחמד העץ להשכיל עץ הדעת. ירום מיצירה. ונשא מבריאה. וגבה מאצילות. מא"ד אותיות אדם. הוא א"ק. אז יבוא משיח בע"ה ומחת לצלמא על רגלוהי הם הקלי' שכנגד ג' עולם ב"ע. כי על האציל' נאמר אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. והבריאה היא רישא דדהבא כי היא בחי' זהב, מצפון זהב יאתה שהיא בינה עלמא דאתכסיא המתלבשת ומקננת בבריאה, וקלי' דיצירה כסף ונחשת. וקלי' דעשיה פרזלא וחספא. והאבן מל' האחרונה שבכל העולם הוא עקב א"ק ואתה תשופנו עקב. בהאי אבן רצוץ מוחא דנחש ומחת לצלמא על רגלוהי שבעשיה, ואז שמים דעשיה וארץ דעשיה נאמר עליהם שמים כעשן כו' והארץ כבגד תבלה, כי בהגלות רגלי א"ק על הר הזיתים אשר בתוכם הא"ס מתלבש, ואז יהיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור ז' הימים הראשונים, ע"כ.

הענין הוא, כי דניאל הוא בסוד השם א"ל אדנ"י, בסוד עולם העשיה, והוא מעלה עולם העשיה בסוד מטו רגלין ברגלין, בבחי' שמעלה הפשט אל הנסתר, וזהו הסוד שהביא ר' האריז"ל למעשה דדניאל ונבוכדנצר כדאיתא בדניאל (ב' ל"א), דדניאל הגיד לנבוכדנצר החלום שחלמו ושכחו, שהוא ראה בחלומו צלם אחד גדול העומד על כן גדול, וזיו הצלם היה רב מאוד, וראשו היה עשוי מזהב טוב וחוזהו מכסף, ובטנו וירכותיו מנחושת שוקיו של ברזל וכפות רגליו מברזל וחרס כאחד, ואז נעקרה אבן גדולה מן ההר שלא בידיים, והכתה את הצלם על רגליו והדקה אותו וכתשתו, ואז כל מיני המתכת שהיו בו נתפזרו כמוץ מגרנות הקיץ, ותשא אותם הרוח ולא נודע מקומם, ואותה אבן הגדולה נהייתה להר גדול עד שמלאה את כל העולם כולו. ועיין שם בהמשך הפסוקים דדניאל פתר החלום,

שיעמדו ד' מלכויות שישלמו בעולם, הא' מלכות דנבוכדנצר והוא ראש הזהב של הצלם, וחזהו וידיו של הצלם של כסף הם מלכות פרס, ובטן ושוקיים של נחושת הם מלכות יוון, וירכיים של ברזל הם מלכות הרביעית שהיא קשה כברזל, היא מלכות עשיו הוא אדום, ורגלי הצלם שהם מחרס וברזל הם מלכות ישמעאל (וכמבואר בדברי רח"ו, ובדברי ר' סעדיה גאון ובאבן עזרא ובעוד מפרשים).

וסוד האבן שלא בידיים, הוא שישנם ב' בחי' יחודים, דיש יחוד בבחי' החיה ויש בבחי' היחידה. והיחוד דבחי' החיה הוא בחי' יוסף בחי' חכמה, ובחי' היחידה היא בחי' דוד בחי' הכתר, והחילוק בין בחינות חיה ליחידה, דחיה היא בסוד החכמה – כ"ח מ"ה, היינו שישנה איזו מציאות בעולם הזה, וזו המציאות מתבטלת בסוד האין, ובחי' היחידה היא בחי' ביטול הגמור שנעשה בבחי' אני ואין, ויכול הנברא להשתמש בבחי' ישות ואעפ"כ הוא בבחי' אין, דבחי' אני היא בחי' אין ג"כ, והוא הביטול הגדול ביותר שאין לו ישות כלל, דבחי' הישות שלו היא בחי' האני של השי"ת, והאני שלו הוא בסוד הכתוב אנכי ה' אלוקיך והישות שלו היא בסוד הקדושה של התגלות אלוקות, וכמו שמצינו אצל הצדיקים יחידים הדורות שדברו בישות וגבהות, והוא עפ"י הבחי' הנ"ל.

ובשמגיע לזה הביטול אשר אין לו בחי' ישות כלל, בסוד האין הגמור, בסוד מה שאמר רבינו ז"ל (בתורה נ"ב) שצריך לבטל עצמו לגמרי ע"י התבודדות ואח"כ צריך לבטל עצמו עוד עד שמגיע לבחי' האין הגמור וביטול הגמור. וזו בחי' היחודים דבחי' דוד, כי באלו היחודים לא צריך לבחי' הידיים כלל, כי הידיים הם בחי' ישות בחי' אני, ובשמגיע למדרגת היחודים הללו אזי האבן שהיא בסוד המלכות מכה את הצלם הנ"ל על רגלוהי, וזה הצלם הוא בחי' עולם העשיה בחי' הפשט הגמור אשר אי אפשר להעלותו רק ע"י בחי' היחידה בסוד הכתר (וכמבואר ברחובות הנהר דף ח' ע"ג ובחסדי דוד סימן ע"ו), דכשמשיכים בחי' היחידה אזי עולם העשיה נכלל באצילות עד שהפשט הגמור נעשה לסוד.

וזה בחי' העבודה דמשנת הע"ג הנ"ל (וכאמור שכל אלו הבחי' הם עיתים רוחניים ויכולים להיות בכל רגע ותיכף ומיד, רק שזמנים אלו מסוגלים ביותר לכך), דאז האבן מרוצצת מה הנחש (כמובא בע"ח הנ"ל), שע"י בחי' היחידה בחי' התגלות דא"ק, ע"י זה יאיר אור הלבנה כאור החמה בסוד מה דאיתא בע"ח (שער ל"ו פ"א ושער כ"ה פה), שמדריגה השביעית שתתגלה לעתיד לבוא תהיה בסוד שני מלכים משמשים בכתר אחד, ועיין בסוף מבוא שערים בדרוש ברכת הלבנה (דף ע"ג) דכשז"א יעלה עד אריך ושם מאיר הז"ת דעתיק, יהיה אור החמה (שהוא ז"א), שבעתיים כדוגמת ז"ת דעתיק. ועיי"ש דכתב דישנם ד' בחינות עליות העולמות

בסוד וארבעה לא ידעתים, ר"ל שלא ידע זמן הגאולה, אימתי יהיה קץ משיחנו ויעלה העולמות עד אין קץ.

ועב"פ מה שנוגע לעבודת השי"ת כבר כתבנו, שבימים אלו עבודתנו היא לכנוס בעבודת הביטול והיחוד עד בחי' הביטול הגמור אשר נזכה על ידו להעלות מציאות הפשט הפשוט אל תוך האלוקות שהוא בחי' הסוד, והשי"ת יזכנו שתיכף ומיד ולאחר יתגלה היחוד הגמור בביאת גואל צדק ברחמים ובהרמת קרן הקדושה ועין בעין יראו בשוב ה' ציון בב"א.

